Roar Mikalsen
Fangenr. 11-111
Halden fengsel

3/3-12

Kontaktbetjent/
Teamleder/
Den det måtte angå.

VEDRØRENDE URINPRØVER 2.

Jeg vil, med dette, meddele Kriminalomsorgen at jeg har avgitt min siste frivillige Urinprøve.
Bakgrunnen for dette har å gjøre med det uforsvarlige tilstandsbildet som ligger til grunn for mitt opphold her. Som dere vet har jeg gjennom min tidligere korrespondanse gjort dere kjent med det faktum at rettsprosessen som dommen mot meg bygger på – for å si det pent – ikke er en Rettsstat verdig, ettersom domstolene gjennom alle rettsinstanser har nektet meg min rett til en rettferdig rettssak slik EMK Artikkel 6 og 13 gir meg krav på.
Min tidligere korrespondanse med Kriminalomsorgen sier det som trengs om dette, og jeg ser derfor ingen grunn til å utdype problemstillingen videre her. Jeg kan selvfølgelig, om det skulle være noe dere lurer på, gi dere kopier av denne korrespondansen men jeg regner med at vedlegg 1 (mitt brev til Justisministeren) klargjør denne delen av situasjons-

bildet tilstrekkelig for dere. Dere kan, ut fra dette vedlegget, se at den norske statsmakt sålangt ikke bare har vært villig til å se vekk fra rettsstatens grunnprinsipper, men også rettighetsbildet til samtlige brukere og selgere av de illegale stoffene her i landet i sin iver etter å lukke øynene for sitt forklaringsproblem overfor en lovgivning som forbryter seg mot grunnleggende menneskerettigheter. Min rettsprosess har sånn sett bevist at Norge, per idag, er for en Politistat å regne, ettersom statsmakten helt overlagt nekter å forholde seg til menneske-rettighetenes relevans på det ruspolitiske området. Det sier seg selv at dette er en svært alvorlig situasjon som Kriminalomsorgen, etter å ha blitt gjort kjent med, har et klart artikulert ansvar for å bidra til å avhjelpe (se foreksempel stortingsMelding 37 s. 7, 19, 20, straffegjennomføringsloven 1.7, Europarådets fengselsregler, samt FN-dokumenter som Menneskerettighetserklæringen og Resolusjon 53/144, for ikke å si Verdigrunnlaget Kriminalomsorgen bygger virksomheten på). Verdigrunnlaget deres sier jo at strafferettslige reaksjoner skal gjennomføres på en for samfunnet betryggende måte; at domfelte skal være beskyttet mot overgrep og vilkårlighet fra forvaltningsorganene; og at humane verdier, upartisk behandling, menneskerettigheter, og respekt for menneskeverdet skal danne grunnlaget for gjennomføringen av strafferettslige reaksjoner. Sett i lys av alt dette hadde kriminalomsorgen ikke

bare mulighet, men også plikt, til å innvilge meg soningsutsettelse frem til EMD fikk tid til å dømme i saken.
Dette ville på den ene side gitt meg de arbeidsforhold som var nødvendig for å forberede legaliseringsargumentet skikkelig overfor domstolen (noe som EMK Artikkel 6.3.2 gir meg krav på) og det ville også, på den andre siden, gjøre det mulig for kriminalomsorgen å fremstå som en eksemplarisk størrelse den dagen EMD kommer med en dom i saken. Det ville med andre ord vært den naturligste sak i verden å gjøre, om instansen hadde ambisjoner om å fremstå som en forsvarer av Rettsstaten når denne saken er over. Men, som vedlegg 1 sier mer om, valgte den desverre istedet å fengsle meg til tross for at EMK Artikkel 5.1 kort sagt sier at ingen skal fratas friheten uten at det skjer i tråd med de krav til rettssikkerheten som EMK Artikkel 6 og 13 oppstiller.
Ved å gjøre det valgte altså Kriminalomsorgen Politistatens side i saken; dens ledere og jurister tok med overlegg på seg ansvaret for frihetsberøvelsen av en politisk fange, fulgte på med en serie restriksjoner som vanskeliggjorde arbeidet mitt for menneskerettighetene på det ruspolitiske området, og satte seg selv, med dette, i en umulig situasjon for ettertiden.

Nå regner jeg med at de aldri ville satt seg selv og instansen i en så vanskelig situasjon, om de ikke av gammel vane trodde at narkotikalovgivningen sto såpass høyt hevet over rasjonelle motforestillinger at de tok det for gitt at den i alle fall ville bestå ut deres levetid. Kanskje var de også såpass overbevist om lovgivningens fortreffelighet at de ikke engang i sine villeste fantasier kunne forestille seg at menneske-rettighetene kunne ha noen aktuell relevans på det ruspolitiske området. Men til tross for det har jeg hele veien dokumentert for dem utførlig hvordan lovgivningen kan sies å forbryte seg mot menneske-rettighetene og de kan derfor ikke senere - når deres senkoblede ansvarsfraskrivelser en dag innhenter dem - late som om de har sitt på det tørre. Faktisk har forbudslinjen i sin reelle samfunns-messige funksjon og konsekvens vært så fryktelig at den ikke bare har et alvorlig forklaringsproblem overfor menneskerettighetene, men også tilfredsstiller kravene til en forbrytelse mot menneskeheten (dvs. et vidt og systematisk angrep mot sivilbefolkningen). Og disse menneskene har altså, ved å handle som de gjorde, ikke bare motarbeidet rettighetsbildet til brukerne og selgerne av de illegale stoffene, men også bidratt til å skjule en forbrytelse mot menneskeheten.

Jeg forstår at alt dette kan høres høyst besynderlig ut for en som ikke selv har sett på saken. Men alt dette har jeg dokumentert

utførlig for dere før, så jeg skal ikke bruke mer tid på denne viktige delen av problemstillingen her. Jeg nøyer meg med å legge ved en kopi av en appell som The Global Drug Policy Commission la frem for det britiske overhuset i November 2011 (vedlegg 2). Denne viser at ledende ruspolitiske aktører internasjonalt i store trekk er enig med meg, i det problembildet de oppsummerer her er det samme som jeg utdyper videre i boken Human Rising. Det er denne boken som EMD nå skal se nærmere på som et argument for legalisering av de illegale stoffene og om det skulle være noe mer dere lurer på rundt forbudslinjens forklaringsproblem målt opp mot menneskerettighetene er det bare å laste ned denne boka som PDF-fil fra internet, eller spørre meg, så vil jeg utdype det nærmere for dere.

Det er altså på bakgrunn av det avnevnte faktabildet at jeg informerer dere om at jeg har avgitt min siste frivillige urinprøve.
Jeg anerkjenner jo, for det første, ikke narkotikalovgivningens autoritet ettersom denne loven er å sidestille juridisk og moralsk med tidligere tiders menneskefiendtlige og menneskerettsstridige lover som homofililovgivningen, religionslovgivningen, og Raselovgivningen. Og jeg anerkjenner, slik situasjonen nå er, heller ikke Kriminalomsorgens autoritet ettersom virksomheten deres per i dag er så langt utenfor de rammene som verdigrunnlaget deres definerer som overhodet mulig.
Som min korrespondanse med dere har vist

(se foreksempel korrespondansen med fengselsdirektøren og KSF) har dere jo ikke på noe tidspunkt vært interessert i å forsvare deres valg av ståsted rasjonelt. I brev etter brev har jeg informert dere om situasjonsbildets alvor, men i stedet for å ta konsekvensene av det ruspolitiske faktabildet (og straffesaksbildet) har juristene og ledelsen i Kriminalomsorgen hele veien møtt meg med en vegg av arroganse og ignoranse. De har besvart mine bekymringer på rettsstatens og menneskerettighetenes vegne med blind makt og jeg kan således, under de rådende omstendigheter, ikke engang med min beste vilje få meg selv til å avgi flere frivillige urinprøver. Dere må forstå at slik situasjonen nå er blir det helt feil for meg å underordne meg frivillig et regime hvis virksomhet daglig styrker vår status som politistat, og jeg ser det derfor istedet som et poeng å gjøre meg til et så stort "rusk" i maskineriet deres som overhodet mulig. Med det mener jeg selvfølgelig ikke at jeg kommer til å oppføre meg ufint overfor de ansatte eller på andre måter prøve å gjøre hverdagen deres så utrivelig som mulig. Jeg kommer som vanlig til å fortsette å oppføre meg som folk og bruke all min tid og energi på arbeid som fremskynder et oppgjør med narkotikalovgivningen og politistaten – og det eneste nye i denne sammenheng er at jeg altså nå har avgitt min siste frivillige urinprøve til Kriminalomsorgen.

Hvordan dere vil forholde dere til dette blir det

selvfølgelig opp til dere å avgjøre. Dere kan ta høyde for at jeg alltid er under påvirkning av ymse narkotiske stoffer og ta bort tv'en min, fellesskapet mitt eller andre goder – og det vil ikke forandre noenting. For så lenge jeg befinner meg her på de betingelsene jeg har oppsummert for dere i dette brevet er slike ting som permisjon etter 1/3-tid og åpen soning etter dette, ansett totalt uinteressant for meg. Under de rådende omstendigheter er jeg nemlig ikke her for å rehabiliteres, men for å rehabilitere Kriminalomsorgen, og det spiller sånn sett ingen rolle for meg om jeg fullfører soningen min her jeg er nå eller på fulltid (på A, eller andre steder) i det mørkeste fengelhullet Kriminal-omsorgen kan oppdrive.
Jeg har, med dette, sagt det jeg vil si om denne saken og om det i noen som helst forbindelse skulle være noe mer dere lurer på er det bare å spørre, så vil jeg være behjelpelig med å avklare videre uklarheter.

Vennlig hilsen Roar Mikalsen.